

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

04 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procuror, prin care se solicită casarea parțială a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Dumac Nicolai Mihail, născut la 28 decembrie 1983, originar și domiciliat în s. Gura Bîcului, r-l Anenii Noi.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 14.01.2014 – 18.02.2015
2. instanța de apel: 03.03.2015 - 30.04.2015
3. instanța de recurs: 08.07.2015 - 04.11.2015

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 18 februarie 2015, Dumac Nicolai a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute art. 164 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii imputate.

Dumac Nicolai a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 201¹ alin. (1) și art. 155 Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă:

- în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal - 1 an închisoare,
- în baza art. 155 Cod penal - 1 an închisoare.

În conformitate cu prevederile art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial i-a fost stabilită lui Dumac Nicolai pedeapsa definitivă sub formă închisoare pe un termen de 1 an și 6 luni în penitenciar de semiînchis.

2. Potrivit sentinței, instanța de fond a constatat că, la data de 24.08.2014, aproximativ la orele 18:00, Dumac Nicolai, fiind în stare de ebrietate, în urma unei certii iscate cu concubina sa Beleaiev Eugenia, tîrînd-o de pe drum într-un lan de porumb din s. Roșcani, r-l Anenii Noi, urmărind scopul intimidării victimei și aplicării violenței fizice, întru demonstrarea supremației sale fizice, s-a exprimat în adresa victimei cu cuvinte necenzurate, jignindu-i onoarea și demnitatea, iar ulterior i-a aplicat ultimei mai multe lovituri cu pumnii și picioarele în diferite părți ale corpului și i-a pus minorei Beleaiev Eugenia un cuțit la gît, amenințînd-o cu omor, amenințarea fiind percepută de ultima drept reală și în orice moment exista pericolul realizării acestor amenințări, astfel cauzîndu-i victimei suferințe psihice și fizice, precum și leziuni corporale sub formă de edeme posttraumatice și echimoze în

regiunea feții, echimoze și excoriații în regiunea feții, echimoze și excoriații în regiunea membrilor superioare, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 265/D din 28.08.2014 se califică ca vătămare corporală neînsemnată.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-l recunoaște culpabil pe Dumac Nicolai în:

- comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. c) Cod penal și să-i fie stabilită pedeapsa în temeiul prevederilor art. 70 și 72 Cod penal, cu închisoare pe un termen de 6 ani;

- comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal și să-i fie stabilită pedeapsa în temeiul prevederilor art. 70 și 72 Cod penal, cu închisoare pe un termen de un an;

- comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal și să-i fie stabilită pedeapsa în temeiul prevederilor art. 70 și 72 Cod penal, cu închisoare pe un termen de un an;

În conformitate cu prevederile art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial, să-i fie stabilită inculpatului Dumac Nicolai pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că, în scopul demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea de către acesta a infracțiunilor incriminate, precum și stabilirea adevărului pe acest caz, în cadrul urmăririi penale au fost acumulate suficiente probe pentru a-l acuza de faptele expuse, probe care ulterior au și fost examinate și cercetate în cadrul ședinței de judecată publice, în care și-au găsit confirmare și urmau a fi apreciate de către instanța de judecată ca incontestabile și puse la baza unei sentințe de condamnare. Însă potrivit sentinței contestate, instanța de judecată a dat o altă apreciere, în opinia acuzării de stat - greșită, a probelor administrate, ceea ce de fapt a și stat la baza concluziei de achitare a inculpatului pe un capăt de acuzare, care la rândul său vina în comiterea infracțiunii incriminate a recunoscut-o parțial.

Recurentul a considerat că, achitarea lui Dumac Nicolai de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. c) Cod penal, este ilegală, nu coroborează cu probele administrate la urmărirea penală și prezentate pe parcursul cercetării judecătorești.

La pronunțarea sentinței instanța de fond nu a apreciat corect probele prezentate din partea acuzării, bazându-se numai pe depozițiile inculpatului, care nu a recunoscut faptul răpirii părții vătămate E. Beleaieva. În pofida faptului că inculpatul nu a recunoscut vina, vinovăția lui în faptul răpirii părții vătămate se dovedește pe deplin prin cumul de probe acumulate în cadrul cercetării judecătorești, în special a declarațiilor părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2015, a fost respins ca nefondat, apelul procurorului și menținută sentința fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, situația de fapt reținută de instanța de fond corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, instanța de fond ajungând justificat la concluzia că în ședința de judecată s-a dovedit cu certitudine, că în urma acțiunilor inculpatului Dumac Nicolai au fost provocate vătămarile corporale și suferințe psihice concubinei Beleaiev Eugenia și a

fost amenințată cu omorul, însă nu a fost confirmată acțiunea de răpire a persoanei imputată prin rechizitoriu.

Instanța de apel a considerat că, instanța de fond analizând probele administrate în ședință a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Dumac Nicolae încadrarea juridică corespunzătoare și anume art. 201¹ alin. (1) - *violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic și verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și suferință psihică* și art. 155 Cod penal, adică *amenințarea cu omor, ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări*.

Totodată, Colegiul Penal a constatat că, instanța de fond a determinat în mod corect necesitatea achitării lui Dumac Nicolae de sub învinuirea prevăzută de art. 164 alin. (2) lit. c) Cod penal, pe motivul lipsei elementelor infracțiunii, deoarece în cadrul ședinței în instanța de fond, atât partea vătămată E. Beleaiev, cât și inculpatul N. Dumac au confirmat că inițiativa de a pleca acasă în acea seară a parvenit din partea părții vătămate, cât și la insistența acesteia. În acest context, în fapta lui N. Dumac nu se regăsește nici latura obiectivă, nici cea subiectivă a infracțiunii mai sus incriminate.

În baza celor relatate, Colegiul Penal a reținut că, ocrotirea și sprijinirea familiei, dezvoltarea și consolidarea solidarității familiale, bazate pe prietenie, afecțiune și întraajutorare morală și materială a membrilor familiei, constituie un obiectiv național. Actele de violență săvârșite între membri aceleiași familii pot afecta grav însăși existența acesteia, determinând frecvent destrămarea ei. Efectele profund dăunătoare ale violenței între membrii aceleiași familii, atât pentru aceștia, cât și pentru societate în ansamblul ei, precum și recrudescența unor asemenea acte de violență au impus, ca o necesitate de prim ordin, prevenirea și combaterea violenței și prin mijloacele specifice legii penale. Violența în familie reprezintă o problemă socială și, în același timp, o încălcare gravă a drepturilor omului, reprezentând și o realitate socială ale cărei consecințe nu pot fi ignorate.

Generalizând cele expuse, instanța de apel a constatat că, infracțiunile comise de inculpat a pus în pericol viața și sănătatea persoanei, gravitatea crimei de amenințare cu omor reliefându-se în împrejurarea că victima conștientizează că este amenințată cu un rău, în sufletul și în mintea sa creîndu-se o stare profundă de teamă dăunătoare, care atentează la libertatea psihică a persoanei. Și în acest sens, instanța de fond a stabilit o pedeapsă echitabilă sub formă de pedeapsă definitivă în mărime de închisoare pe un termen de 1 an și 6 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, care va atinge scopul pedepsei penale de restabilire a echității sociale, de reeducare și achitare a inculpatului.

6. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea poziției sale, recurentul consideră că instanța de apel neîntemeiat a menținut sentința instanței de fond privind achitarea inculpatului pe art. 164 alin. (2) lit. c) Cod penal, deoarece atât instanța de apel, cât și cea de fond, nu au luat în considerație că prin răpirea unei persoane înțelegem capturarea ei contra dorinței sau voinței sale, însoțită de schimbarea locului de reședință, ori de aflarea temporară în alt loc și de privarea ei de libertate.

În cazul dat s-a constatat cu certitudine infracțiunea de răpire prevăzută la articolul nominalizat, deoarece inculpatul N. Dumac aflându-se în strada s. Gura Bîcului, cu scopul răpirii știind cu certitudine faptul că, Eugenia Beleaev este minoră, aplicând forța fizică a apucat-o de gât, amenințând-o cu răfuială fizică, apoi apucând-o de păr a tîrît-o pe jos. Ulterior, contrar voinței ei a apucat-o de mîină și cu forța a dus-o pînă la marginea satului, unde oprind un automobil de ocazie sau urcat și s-au deplasat pînă la intersecția cu s. Roșcani, r-l Anenii Noi.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, inculpatul N. Dumac, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, care a solicitat respingerea acestuia, cu menținerea deciziilor contestate, deoarece sentința de achitare a instanței de fond, menținută prin decizia instanței de apel, sunt legale și întemeiate, pronunțate ca urmare a cercetării obiective și multilaterale ale tuturor probelor prezentate de către părți, care au demonstrat nevinovăția lui în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. c) Cod penal.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond și de apel atunci cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

Colegiul penal precizează că recurentul a semnalat faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor indicate în apel și invocă dezacordul său cu aprecierea eronată a probelor și a circumstanțelor de fapt și de drept invocate în cererea de apel.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărîrea judecătorească devenită definitivă.

Conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar, și este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit cerințelor aceluiași articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvîrșit ori nu, dacă

fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

În cazul dat, instanța de apel la examinarea apelului declarat a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, a verificat și a apreciat conținutul probelor și valoarea lor probatorie, cu expunerea analizei desfășurate și minuțioase a acestora în textul deciziei adoptate.

Cu referire la dezacordul recurentului privind achitarea inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. c) Cod penal, Colegiul penal consideră că, situația de fapt reținută de instanțele judecătorești corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, ajungând justificat la concluzia că, acțiunea de răpire a persoanei imputată prin rechizitoriu nu a fost confirmată. Mai mult ca atât, partea vătămată E. Beleaiev a confirmat declarațiile inculpatului precum că, inițiativa de a pleca acasă în acea seară a parvenit din partea părții vătămate.

Totodată, Colegiul reține că infracțiunea de răpire a unei persoane este o infracțiune formală. Ea se consideră consumată din momentul reținerii persoanei, cu privarea deplină de libertate, împotriva voinței acesteia sau neluându-se în seamă voința ei.

Potrivit materialelor cauzei, partea vătămată a avut posibilitatea să plece de la inculpat, să solicite ajutor oricând în timp ce mergeau s-au se deplasau pe drum. Cu toate că motivele din care se săvârșește infracțiunea de răpire a unei persoane nu influențează asupra calificării, în speță nu a fost stabilit care ar fi fost motivul acestei răpiri, ori inculpatul și partea vătămată se aflau în relație de concubinaj și aveau un domiciliu provizoriu comun.

Astfel, instanța de recurs menționează că atât instanța de fond, cât și cea de apel ținând cont în plină măsură de prevederile articolelor 26, 27, 99-101 Cod procedură penală, întemeiat au ajuns la concluzia că în acțiunile lui N. Dumac nu se conțin elementele infracțiunii de răpire, fiind achitat pe acest capăt de învinuire.

Cu privire la celelalte capete de învinuire, Colegiul penal consideră că, instanțele judecătorești, analizând probele administrate au stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului N. Dumac, o încadrare juridică corespunzătoare și anume art. 201¹ alin. (1) – ***violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic și verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și suferință psihică*** și art. 155 Cod penal, ***amenințarea cu omor, ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări.***

Instanța de recurs menționează că, inculpatul a comis o infracțiune care a pus în pericol viața și sănătatea persoanei, gravitatea crimei de amenințare cu omor reliefându-se în împrejurarea că victima conștientizează că este amenințată cu un rău, în sufletul și în mintea sa creîndu-se o stare profundă de teamă dăunătoare, care atentează la libertatea psihică a persoanei.

În acest sens, Colegiul penal constată că, inculpatului N. Dumac, i-a fost stabilită prin sentința primei instanțe, menținută prin decizia instanței de apel, o pedeapsă echitabilă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 6 luni, care va atinge scopul pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal apreciază ca fiind corectă concluzia instanței de apel, deoarece corespunde circumstanțelor de fapt ale cauzei, temeiurile invocate de recurent prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu persistă în cauză, iar hotărîrea atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul **Nicolae Dumac Mihail**, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2015, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la data de **02 decembrie 2015**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan

